Στο Γενέσιον της Κυρίας Θεοτόκου († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Σεπτεμβρίου, 2018

Εορτή παγκόσμιας χαράς εορτάζει η Εκκλησία μας, τη Γέννηση της Κυρίας Θεοτόκου. Και κάπου, σε ένα από τα ωραία τροπάρια της εορτής, την αποκαλεί "*ρίζα του γένους ημών*" (β' κανόνας εορτής, θ' ωδή). Και όντως η Παναγία μας είναι **η νέα ρίζα, η οποία μέσα σ' ένα άγονο κόσμο, σ' ένα στείρο κόσμο, σ' ένα πνευματικά νεκρό κόσμο μπόρεσε να μας φέρει το άνθος της ζωής, του Σωτήρα Χριστό**. Χωρίς αυτή τη νέα ρίζα η ανθρωπότητα δεν θα μπορούσε να έχει τον γλυκύτατο καρπό, τον Σωτήρα Χριστό. Και γι' αυτό **η Γέννησή της, ως αρχή της αναπλάσεως του ανθρώπινου γένους, είναι υπόθεση παγκόσμιας χαράς**.

Δεν θα πρέπει να λησμονούμε ότι, για να υπάρξει αυτή η παγκόσμια χαρά, συνετέλεσαν δύο απλές και ταπεινές ψυχές. Ο άγιος Ιωακείμ και η αγία Άννα. Λάτρευαν τον Θεό μυστικά στην καρδιά τους. **Άφηναν τον πόνο τους για την ατεκνία τους με εμπιστοσύνη και προσευχή ενώπιον του Θεού**. Και από εκείνη τη λατρεία του Θεού, την εμπιστοσύνη στον Θεό, την ανάθεση της ζωής τους στον Θεό, την καθαρότητα της καρδιάς τους, την απλότητά τους και την ταπείνωσή τους, έγινε το μέγα θαύμα. Από τους πρώην στείρους γονείς να προέλθει **η λύση της ανθρώπινης στειρότητας**. «*Όπου Θεός βούλεται, νικάται φύσεως τάξις*». Δεν έλυσαν τη στειρότητα της ανθρώπινης φύσης ούτε οι φιλόσοφοι ούτε οι πολιτικοί ούτε οι άλλοι διάσημοι ηγέτες της ανθρωπότητας. Την έλυσαν δύο απλές και ταπεινές ψυχές, ο Ιωακείμ και η Άννα.

Και σκέπτεται κανείς, **τι μεγάλα πράγματα μπορούν να συμβούν από απλούς και ταπεινούς ανθρώπους**. **Ο κόσμος δεν τους εκτιμά, διότι δεν έχει κριτήρια να εκτιμήσει τέτοιου είδους πνευματικά κατορθώματα. Τους αγνοεί πολλές φορές ή και τους περιφρονεί.** Όταν όμως οι ψυχές δίνονται στον Θεό, όταν αγιάζονται και καθαρίζονται και προσεύχονται και ζουν για τον Θεό, τότε **ο Θεός μπορεί από αυτές τις απλές και ταπεινές ψυχές να βγάλει κάτι πολύ μεγάλο για όλο τον κόσμο**, όπως συνέβη με τον άγιο Ιωακείμ και την αγία Άννα. Δεν γνώριζαν ο άγιος Ιωακείμ και η αγία Άννα, τι καρπό θα είχε η ταπείνωσή τους, η αγία συζυγία τους, ο σεμνός γάμος τους, η υπακοή τους στον Θεό, ο πόθος τους και η πίστη τους προς τον Θεό. Αλλ' όμως από αυτές τις περιπτώσεις ο Θεός βγάζει μεγάλα έργα, όπως είπα, για όλο τον κόσμο.

Μακαρίζουμε σήμερα τον άγιο Ιωακείμ και την αγία Άννα και τους ευγνωμονούμε, διότι ο σεμνός τους γάμος –ο **εν προσευχή και εν αγνότητι και εν αγιασμώ γάμος τους**– έγινε αιτία να έλθει στον κόσμο το άνθος της παρθενίας, η Κυρία Θεοτόκος, η Μητέρα τού Λυτρωτή.

Συμμετέχουμε και εμείς μυστικά, καρδιακά, προσευχητικά, λατρευτικά σ' αυτή την παγκόσμια χαρά. Προσκυνούμε, όπως λένε τα γράμματα της Εκκλησίας μας, τα σπάργανα με τα οποία περιεβλήθη άμα τη γεννήσει της η Κυρία Θεοτόκος. Την ευχαριστούμε, διότι εκ κοιλίας μητρός δόθηκε στον Θεό. Και εξ αυτών των νηπιακών και βρεφικών της ετών προσφέρθηκε ολόκληρη στον Θεό. Και έτσι συνεχίζουσα την αγιότητα του αγίου Ιωακείμ και της αγίας Άννας, των θεοπνεύστων και θεοκηρύκων γονέων της, έγινε και εκείνη ο «*θεόβλαστος καρπός*» της παρθενίας, η Μητέρα του Λυτρωτή.

Την παρακαλούμε εν τη αγία Γεννήσει της, όπως εκείνη έλυσε την ατεκνία του ανθρώπινου γένους, να βοηθά και μας να υπερβαίνουμε την ατεκνία της αμαρτίας. Διότι όντως το ανθρώπινο γένος ήταν άτεκνο. Έκαναν πολλά φυσικά παιδιά, αλλά το μόνο παιδί που έπρεπε να γεννήσουν οι άνθρωποι δεν μπόρεσαν να το γεννήσουν. Τον Θεό δεν μπορούσαν να τον γεννήσουν. Και γι' αυτό, ας είχε πολλά παιδιά ο κόσμος, ήταν άτεκνος πνευματικά.

Η Παναγία μας έλυσε την ατεκνία του ανθρώπινου γένους και γέννησε τον Υιό του Θεού. Όπως Εκείνη λοιπόν γέννησε τον Υιό του Θεού, έτσι και η δική της πρεσβεία και ευλογία να αξιώσει και μας, που ακολουθούμε επί τα ίχνη της και επί τα ίχνη του μονογενούς της Υιού, να υπερβαίνουμε την ατεκνία της αμαρτίας, την άγονη εκτός του Αγίου Πνεύματος ανθρώπινη φύση. Και να καθιστά τη φύση μας, γονιμοποιουμένη από τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, ικανή να γεννά τις άγιες αρετές και να είναι γόνιμη και καρποφόρα και πνευματική. Και έτσι να αξιοποιείται η ανθρώπινη φύση μας, όπως ο Θεός την έπλασε. Διότι **ο Θεός δεν έπλασε τον άνθρωπο να είναι νεκρός και στείρος και άγονος, αλλά τον έπλασε να είναι ζωντανός και γόνιμος και δημιουργικός**. Να δημιουργεί την αγιότητα και να γεννά μέσα του τον ίδιο τον Χριστό. Κάθε άνθρωπος να είναι Χριστοφόρος, όπως η Κυρία Θεοτόκος ήταν ο πρώτος Χριστοφόρος άνθρωπος που φάνηκε πάνω στη γη.

Με τις πρεσβείες της λοιπόν και τον δικό μας αγώνα ας ακολουθήσουμε τα ίχνη της και ας έχουμε την ελπίδα ότι, αν έτσι και εμείς αγωνισθούμε, δεν θα μείνουμε στείροι και άγονοι.

(1988)

(Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, "Ομιλίες σε ακίνητες Δεσποτικές και Θεομητορικές Εορτές". Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2015, σελ. 165)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*